

๑๕

สั ต ถ์ น ต ร กั ป ๗ วัน

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราไม่เล็งเห็นแม้กำลังสักอย่างหนึ่ง
อันข่มได้แสนยาก เหมือนกำลังของมารเลย ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย
บุญจะเจริญขึ้นได้ เพราะเหตุที่ถือนั่นในกุศลธรรมทั้งหลาย

สั ต ถ์ นั ต ร กั ป ๗ วั น

๓๐๔

การไปสู่อายตนะนิพพานเปรียบเสมือนการเดินทางไกล จึงจำเป็นต้องมีเสบียงคือบุญ เป็นเครื่องสนับสนุนให้เราได้สร้างบารมีอย่างสะดวกสบาย พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าทุกๆ พระองค์ ท่านได้สร้างบารมี ๓๐ ทศจันเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ ในที่สุดพระองค์ได้ตรัสรู้เป็นพระอรหันตลัมมาลัมพุทเธเจ้า ก็เพราะอาศัยบุญอย่างเดียวเท่านั้น ดังนั้นบุญจึงเป็นเรื่องใหญ่ที่เราต้องให้ความสำคัญ เมื่อโอกาสแห่งการสร้างบุญสร้างบารมีมาถึง จงอย่าปล่อยให้โอกาสนี้ผ่านไปอย่างน่าเสียดาย ให้รีบชวนชวายนกันให้เต็มที่

พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าตรัสไว้ใน จักรกัณฑ์สูตร ความว่า

“นาห์ ภิกขเว อญญ์ เอกพลมปิ สมนุสสุสามิ เอวํ
ทุปฺปสทํ ยถายิทํ ภิกขเว มารพลํ กุสลานํ ภิกขเว ธมฺมานํ
สมาทานเหตุ เอวมิทํ ปุณฺณํ ปวทุตติ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลายเราไม่เล็งเห็นแม้กำลังสักอย่างหนึ่ง
อันข่มได้แสนยาก เหมือนกำลังของมารเลย ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย
บุญจะเจริญขึ้นได้ เพราะเหตุที่ถือนั่นในกุศลธรรมทั้งหลาย”

กำลังของมารมีมาก ลัทธิโลกทั้งหลายล้วนตกอยู่ภายใต้
การบังคับบัญชาของพญามาร เขาเอากิเลส คือ ความโลภ
ความโกรธ ความหลง มาบังคับให้ทำอกุศลกรรม กระแสแห่ง

สั ต ถั น ต ร กั ป ๗ วั น

๓๐๕

บาปกรรมครอบงำ ทำให้เกิดความเสื่อม ทั้งอายุ วรรณะ สุขะ พละ ก็เสื่อมหมด และยังทำให้ชาวโลกเสื่อมจากความดีทั้งหลาย เห็นห่างจากการสร้างบารมี ยุคแห่งความเสื่อมนี้เรียกว่า ยุคที่ กัปไขลง มนุษย์จะมีอายุลดลงเรื่อยๆ จนกระทั่งเหลือเพียง ๑๐ ปี โดยเฉลี่ยเท่านั้น

*ดังเรื่องที่มีมาในอดีตกาลพระเจ้าจักรพรรดิพระนามว่า ทัทพเนมิ ผู้ทรงธรรม มีราชอาณาจักรมั่นคง ปกครองทวีป ที่มีมหาสมุทรทั้ง ๔ เป็นขอบเขต สมบูรณ์ด้วยรัตนะ ๗ คือ จักรแก้ว ช้างแก้ว ม้าแก้ว แก้วมณี นางแก้ว ขุนพลแก้ว และ ขุนคลังแก้ว ทรงมีพระราชโอรสกว่าพันพระองค์ ล้วนกล้าหาญ พระองค์ทรงชนะข้าศึกโดยธรรม ไม่ต้องมีการบังคับ ไม่ต้องใช้ อาวุธ ทรงปกครองแผ่นดินมาหลายพันปี ครั้งหนึ่งได้รับสั่งกับ ราชบุรุษว่า “ถ้าหากเห็นจักรแก้วอันเป็นทิพย์เคลื่อนออกจากที่ ก็ให้บอกทันที”

ครั้นต่อมาอีกหลายพันปี ราชบุรุษเห็นจักรแก้วเคลื่อน จากที่ จึงรีบกราบทูล พระองค์ตรัสเรียกพระราชโอรส แล้ว รับสั่งว่า “ถ้าจักรแก้วของพระเจ้าจักรพรรดิพระองค์ใด ถอย

สั ต ถั น ทร กั ป ๗ วัน

๓๐๖

เคลื่อนจากที่ พระเจ้าจักรพรรดิพระองค์นั้นจะทรงพระชนม์อยู่
ได้ไม่นาน ดังนั้น ในช่วงบั้นปลายชีวิต พ่อจะแสวงหาความสุข
ในเพศสมณะ ลูกจงปกครองแผ่นดินแทนพ่อด้วย” แล้วพระองค์
ก็ออกผนวช เมื่อครบ ๗ วัน จักรแก้วจึงค่อยอันตรธานหายไป

พระองค์จึงตรัสกับพระโอรสว่า “ถ้าลูกปรารถนาจักรแก้ว
ให้ประพบัติจักกวัตติวัตรอันประเสริฐ ให้สنانพระเคียร
แล้วรักษาอุโบสถศีลในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ จักรแก้วจะปรากฏขึ้นอีก
จักกวัตติวัตรคือ การทำความเคารพสักการะนับถือบูชาธรรม
มีธรรมเป็นใหญ่ และปกครองแผ่นดินโดยธรรม ให้เว้นจากสิ่งที่เป็น
อกุศลธรรม หากมหาชนในแว่นแคว้นไม่มีทรัพย์ จงให้ทรัพย์
และให้หมั่นเข้าไปหาสมณพราหมณ์ในกาลอันสมควร เพื่อ
ปฏิบัติตามโอวาทของท่าน นี่คือนักกวัตติวัตรอันประเสริฐ”

พระเจ้าจักรพรรดิทุกพระองค์ ได้สืบทอดราชวงศ์ด้วย
การประพบัติจักกวัตติวัตรตลอดมา จนถึงพระองค์ที่ ๘ เมื่อ
จักรแก้วอันตรธานไป ก็เพราะพระองค์ไม่ได้ทรงประพบัติจักก
วัตติวัตร แต่ทรงปกครองประชาราษฎร์ตามความพอพระทัย
ของพระองค์เอง ประเทศจึงไม่เจริญเหมือนสมัยพระเจ้า
จักรพรรดิองค์ก่อนๆ แม้เหล่าอำมาตย์ข้าราชการโหราจารย์
และประชาชน ได้ประชุมกันกราบทูลให้พระองค์ประพบัติจักก
วัตติวัตรก็ตาม แต่พระองค์กลับปฏิเสธโดยสิ้นเชิง

สัปดาห์ที่ ๗

๓๐๓

เมื่อไม่มีการให้ทาน ความขัดสนจึงเกิดขึ้น เมื่อความขัดสนมากขึ้น การลักขโมยก็เกิดขึ้น ครั้นถูกจับได้พระราชาก็พระราชทานทรัพย์ให้ แล้วรับสั่งว่า “ให้เอาไปเลี้ยงชีพ เลี้ยงมารดาบิดา เลี้ยงบุตรภรรยา ประกอบอาชีพการงาน และบำรุงสมณพราหมณ์”

ต่อมาเมื่อการลักขโมยมีเพิ่มมากขึ้นทุกที เพราะหวังว่าพระราชาก็พระราชทานทรัพย์ให้เช่นนี้ พระองค์จึงดำริว่า ถ้าเราให้ทรัพย์แก่คนที่ขโมยอยู่ร่ำไป อทินนาทานก็จะมีมากขึ้น จึงเปลี่ยนมาทำโทษด้วยการตัดศีรษะขโมยเหล่านั้นเสีย เมื่อต้องแก้ปัญหาด้วยการฆ่า การฆ่าตอบก็เกิดขึ้น พวกขโมยพากันทำอาวุธของมีคมเพื่อไว้ต่อสู้ป้องกันตัว ไม่ให้เจ้าหน้าที่บ้านเมืองจับได้ อีกทั้งทำการปล้นสะดมในหมู่บ้าน ในพระนคร ตลอดจนตามถนนหนทางทั่วทุกหนทุกแห่ง

เมื่อพระราชาก็ไม่ให้ทาน ก็เกิดความขัดสน เมื่อเกิดความขัดสน การลักขโมยก็เกิด ทำให้มีการทำอาวุธ การฆ่าการเบียดเบียนก็เกิดขึ้น แล้วมุสาวาทการโกหกก็เกิดตามมา เมื่อมุสาวาทเกิด อายุวรรณะก็เสื่อมถอย ที่เสื่อมเพราะมนุษย์มีกิเลสเพิ่มขึ้น มนุษย์ที่มีอายุแปดหมื่นปี จะมีอายุลดลงเหลือสี่หมื่นปี สองหมื่นปี บุตรของมนุษย์ที่มีอายุสองหมื่นปี จะมีอายุถอยลงเหลือหนึ่งหมื่นปี เมื่อมนุษย์มีอายุหนึ่งหมื่นปี บางคนมี

สั ต ถั น ทร กั ป ๗ วัน

๓๐๘

ผิวพรรณวรรณะดี บางคนมีวรรณะไม่ดี การประพฤติผิดใน
ภรรยาของผู้อื่นก็เกิดขึ้น

จากนั้นมนุษย์ที่มีอายุหนึ่งหมื่นปี จะมีอายุถอยลงเหลือ
ห้าพันปี แล้วการพุดจาหล่อเสียดหยาบคายก็เกิดขึ้น อายุของมนุษย์
จะถอยลงเหลือสองพันห้าร้อยปี อภิชฌา และพยาบาทจะเกิดขึ้น
อายุของมนุษย์จะถอยลงเหลือหนึ่งพันปี มิฉฉาทิฏฐิความเห็น
ผิดจึงเกิดขึ้น อายุของมนุษย์จะถอยลงเหลือ ๕๐๐ ปี แล้วธรรม
๓ ประการ คือ อธรรมราคะ วิสมโลภะคือความเพ่งเล็งโลภจัด
และมีฉฉาธรรม จึงเกิดขึ้น อายุมนุษย์จะถอยลงเหลือ ๒๕๐ ปี
ตอนนี้การปฏิบัติที่ไม่ถูกไม่ควรในมารดา บิดา สมณะ พราหมณ์
ความไม่อ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ในตระกูลก็บังเกิดขึ้น

อายุมนุษย์จะลดลงเรื่อยๆ จนถึงยุคที่มนุษย์มีอายุเหลือ
เพียง ๑๐ ปี เด็กหญิงที่มีอายุ ๕ ปีจะมีสามี แล้วเนยใส เนยข้น
น้ำมัน น้ำผึ้ง น้ำอ้อย และเกลือ จะอันตรธานหายไปจนหมดสิ้น
จะเหลือเพียงหญ้ากับแกลที่ เป็นอาหารอย่างดี เหมือนข้าวสาลี เนื้อ
ข้าวสุก ที่เป็นอาหารอย่างดีในปัจจุบันนี้ กุศลกรรมบถ ๑๐
ประการ จะอันตรธานหายไปหมดสิ้น อกุศลกรรมบถ ๑๐
ประการ จะรุ่งเรืองขึ้น แม้แต่คำว่ากุศลก็ไม่มีใครได้ยิน คนทำ
กุศลก็ไม่มี

ลัทธิถนัตรกัปป ๗ วัน

๓๐๕

คนทั้งหลายจะประพฤติปฏิบัติผิดต่อมารดาบิดาสมณ-
พราหมณ์ และจะไม่อ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ในตระกูล เขาจะไม่มิจิต
คิดเครพยำเกรงว่า นี่แม่ นี่พ่อ นี่ลุงป้า น้าอา นี่ภรรยาของอาจารย์
ลัทธิโลกจะสมสู่ปะปนกัน เหมือนแพะ ไก่ สุนัข สุนัข ดั่งนั้น
ลัทธิต่างๆ จะเกิดความอาฆาตพยาบาทคิดร้ายฆ่ากันอย่างรุนแรง
แม้ว่าจะเป็นญาติกัน

ลัทธิถนัตรกัปป ๗ วัน จะเกิดขึ้น มนุษย์จะสำคัญกันและ
กันว่าเป็นเนื้อ ที่เรียกว่ายุคมหิกลัทธิ อาวุธที่แหลมคมจะปรากฏ
ในมือของพวกเขา และจะประหารกันเอง แต่จะมีคนบางพวกที่
มีความคิดว่า พวกเราอย่าฆ่ากันเลย เราควรเข้าไปในป่าตามเกาะ
ตามซอกเขา มีรากไม้ และผลไม้เป็นอาหารตลอด ๗ วัน

เมื่อครบ ๗ วัน ต่างพากันออกมา และดีใจที่ได้พบกันอีก
ต่างตั้งใจทำกุศลรักษาศีล ๕ ทำให้อายุวรรณะเจริญขึ้น อายุ
ของมนุษย์จะเพิ่มขึ้นจาก ๑๐ ปี เป็น ๒๐ ปี ๔๐ ปี ๘๐ ปี ๑๖๐ ปี
๓๒๐ ปี ๖๔๐ ปี สองพันปี สี่พันปี แปดพันปี สองหมื่นปี สี่หมื่นปี
แปดหมื่นปี เมื่อมนุษย์มีอายุแปดหมื่นปี จะมีโรค ๓ อย่างเท่านั้น
คือ ความอยากกิน ความไม่อยากกิน และความแก่ ยุคนั้นจะ
มังคั่งรุ่งเรือง จะมีราชธานีชื่อว่า “เกตุมดี” มีพระเจ้าจักรพรรดิ
ทรงพระนามว่า สังขะ อุปัติขึ้น แล้วพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนาม

สัปดาห์ที่ ๗

๓๑๐

ว่า เมตไตรย จักเสด็จอุบัติขึ้นในโลก ยังโลกนี้ให้พบกับสันติสุข
ที่แท้จริงอีกครั้งหนึ่ง

เราจะเห็นว่า ความเจริญหรือเสื่อมขึ้นอยู่กับการกระทำ
ของมนุษย์ ถ้าทุกคนเป็นผู้ไม่ประมาทประพฤติแต่กุศลธรรม
โลกก็เจริญขึ้น สันติสุขที่แท้จริงก็จะบังเกิดขึ้น ดังนั้นให้พวกเรา
ยึดมั่นในกุศลธรรม ให้ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนาให้มากๆ
และหมั่นปฏิบัติธรรมให้ได้ทุกวัน ตั้งใจฝึกใจให้หยุดนิ่ง ให้เข้าถึง
พระธรรมกายกันให้ได้ทุกคน

